

FÜLÖP ANTAL

Titkos változások

Hamlet: ... jól megfigyeld...

... én arcába kapcsolom szemem...

(W. Shakespeare)

Megálltam a szemafornál. Reggelenként itt mentem át a zebrán a hűtőtáskával, hogy a vérmintákat leadjam a laboratóriumban. Ekkor lépett hozzám Zsiga! Megköszöri a torkát, s mialatt fölsandított a piros lámpára, azt kérdezte:

– Mi van a táskádban?

– „Aranyhórcsög álma” – feleltem.

– Ne hülyéskedj! – mondta. – Komolyan kérdeztem! Mi van a táskádban?

– Hogy a táskámban? Ja, igen, a táskámban... Nos hát..., ha mégsem az volna... – hebegtem, mire Zsiga közbevágott:

– Erre vagyok kíváncsi! Ha mégsem az volna. Mi a rossebet rejtegetsz a táskádban?!

– Mármost hogy benne? – kérdeztem rezzenéstelen komolysággal. – Mit mondjak? Mostanában az ilyesmit nem nagyon lehet tudni.

– Dehogynem! – mondta Zsiga

– Fagyasztott ördögöt? Bár az előbb még úgy tudtam, embervért – feleltem.

Úgy tűnt, a poén ma reggel nem működött. Hatása (akár a bedöglött aknáé) elmaradt. Zsiga ma reggel halálosan komolyan beszélt. Homlokát ráncolva még a szemöldökét is összevonta:

– Azt kérdeztem, mi a rosseb?

Nem nagyon értettem, ezért nem is nagyon törődtem vele. Meg se próbáltam változtatni a köztünk idővel kialakult, bohózattá csiszolódott hangnemen. Még mindig *nem esett le nálam a tantusz*.

Délelőttönként a belvároson át talpalva hordtam az orvosi rendelőkbe a vérmintákat, s gyakran találkoztunk a város más-más pontján. Már többször is elmondtam neki mindent a szolgálati táskám tartalmáról (magyarul, hogy: mi van a táskában!). Mindent, amit a frissen lecsapolt, majd gondosan jégkockák közé pakolt vérmintákról el lehet mondani. Minden alkalommal humorral szelídítve az „embervér” drasztikus hatását, amely még ma is, a megrögzött „analízis” napjaiban, borzongató hatással van az emberre. Hol Drakulaként, hol meg ügyeletes vámpírként mutatkoztam be. Ha úgy fordult, színpadi gráciával hajoltam meg a sarkokon, a lámpaoszlopoknál, ahol éppen találkoztunk. Egy ízben még a

palapontkoronás szemfogamat is kivillantottam, hogy lám csak, a beleélés csodájaként (értsd: horrorjaként) már a szemfogam is hegyesebbet mutat a tükörben. Ez működött, s roppant imponált Zsigának! Azt hiszem, a *commedie del arte* csúfólódó (karcos) bohózata megfelelt a város túlhajszolt, letargiába tompuló (butuló) állapotának. Bár gyakran úgy tűnt, már ez is kevésnek bizonyult a derűs vagy legalább derűsebb hangulat megtartásához, ami nélkül pedig alig-alig érdemes reggelenként fölkelni az ágyból.

– Ki vele! Mi a rosseb van abban az izé..., *tudomisenmi* rohadék táskádban?! – érdeklődött immár ilyenképpen Zsiga.

No, erre aztán egyszerre fölébredtem! Ez a leplezetlen, goromba hang Európa mostanra két hírhedt politikai szélhámósát villantotta emlékezetembe, a társadalmi fennforgatás két újdonsült apostolatát: Saul Alinszky-t és Popovicst. Sátáni ajánlataik közt ilyenek olvashatók: „*A fenyegetés gyakran rémisztőbb, mint maga a dolog.*” (Talán csak nem a vascsövekkel szétvert fejekre gondolhattak?) Nevükkel egyszersemind agyamba villant a kérdés, hogy *világrontó* próféciajuk honnan érkezhett. A begorombult Zsiga – az emlékezés kacskaringós útjain – emlékezetembe villantotta egy régi olvasmányomat is, a *Csalhatatlan vér* című amerikai antológiából! S vele a címadó kisregény szerzőjét: Flannery O’ Connor-t. Alkotása már a 70-es évek Amerikájában a *Krisztus nélküli egyházak* létrehozását regényesítette, nyilvános WC-k, s aluljárók falára fölpingált szövegekkel, szimbólumokkal, jelekkel illusztrálva az amerikai metropoliszok folklórját.

Gyanítottam már, hogy Zsigát az előző napon valahol megdolgozták! (Korábban a főntebb leírt hörcsögtempónak jelét sem adta).

– Merre indultál? – kérdeztem tőle.

– Csak úgy a városba... – mondta.

– Tudod, mit? Kísérj el a Centrumig – ajánlottam. – Leadom a vérmintákat, utána fél órára még beülhetünk valahova egy kis traccsolásra.

Így is történt. Főnt, a negyedik emeleti ablaknál leadtam a vérmintákat, s lent, az utcán várakozó Zsigához csatlakozva föltemtem a kérdést:

– Akkor hova?

– Gyerünk a Fácánba – ajánlotta az öreg, aromás kocsmát.

Ajánlata nem nagyon tetszett. Ekkorra már kiszereztem a korábban kedvelt ilyen kocsmákból, ahol annak idején – ifjú titánokkal – gyakran üldögéltünk, s egy sör mellett megváltottuk volna a világot. Mostanában már inkább sehova, de ha mégis úgy fordult, akkor leginkább valamelyik kávéillatos presszóba tértem be. Nem erőltettem a dolgot, a végére szerettem volna járni Zsiga *színeváltozásának*. Ő nagyfröccsöt, én kávéval rendeltem. Mulattatónak találtam a szerepcserét: a szemafornál még Zsiga szondázgatott engem. Lám csak, milyen könnyen kerülhet az ember a cselvető vállalatízt szerepébe. Mert hiszen ilyesmire készültem... Először is: Zsigáról már föl se tétéleztem, hogy Alinszkyról vagy Popovicről

akár csak hírből is hallott volna valamit. Az ember arra emlékszik, ami így vagy úgy, de személyesen érinti... Hamarabb elhittem volna Zsigáról, hogy egy NGO-instruktor utasításait követi, mondjuk az olyasmit, hogy: „Ha okos lesz, Zsiga, meglátja, nem fog csalódní bennünk...”

„Hát akkor...” – gondoltam a kávémat kavargatva, s még egy elismerő pillantást röppentve Zsiga felé, hogy az aromás kocsmába: igen jó helyre hozott! Aztán még a tenyeremet is összedörzsöltem, ahogy az asztal fölött kilöttem az első beugrató kérdést:

– Éjjel kettőig nem tudtam elaludni! – mondtam egy felfüstölt olajnyomatra nézve.

– Mi zörgött? Vagy mi a fene miatt? – kérdezte élénken Zsiga.

– Ez a marha Alinszky öt méterről a kapu mellé lőtte a labdát! – feleltem. – Öt méterről...! Pedig a pozsonyi kapus, ez a Popovics láthatón verve volt!

Láttam, hogy Popovics és Alinszky Zsigának legfeljebb, ha svéd biblia, de azért nem akárki volt ő, a Zsiga, mert naprakészen válaszolt:

– Primadonnák... Elmehetnek a picsába!...

– Szerintem is – feleltem, aztán kihörpintve kávékat, fröccsüket, két irányba távoztunk a kocsmából...

Magyari Márton: Öttételes Kép-II. (2015)